

HETILAP

A MAGYAR MŰLGYEK SZÁMÁRA.

Előfizetési díj: **Vidékre postán**, vagy helyben házhoz hordatva: Félévre (juliustól december végeig) 4 ft. uj p. Negyed évre (juliustól szeptember végeig) 2 ft. uj pénz.

NINCS TÖBBÉ REGÉNYESSÉG!

Egy gazdag ifju története.

GYŐRI VILMOSTÓL.

(Folytatás.)

h most oly jó volt e hallgatás, e néma csend; — mennyire szerettem, hogy nem szól hozzá senki! Mily jó volt merengeni, mosolyogni e csodás, meseszerű kalandon! Van-e boldogabb állapot az ily bizonytalan bizonyosságnál?!

Félóra mulva a kocsi megállt.

Schafner kiszállott, kísérenője szótlánul levette róla az álarczot, s mire e műtét után körültekintett, a kocsi már robogva haladt el előle.

De hol van itt a Hermina kápolna? Hol a remete vendéglő? Hol átellenében a sötét fenyőfák?

Sötét téli éj volt, alig lehetett látni két lépésnyire.

Sehol semmi zaj, sehol semmi élő.

— A manóba, hol vagyok én! — kiálta fel háromszor is körülnézve; — ez iszonyu állapot?!

A kocsi robogása már nem is hallatszott.

Jó távolban pislogó tüzet pillantott meg Máté.

— Nem bánom én ha ördögök ülnek is mellette, most még azokkal is szembe szál-

lok — mondá magában nagy bátran, s csak ugyan el is indult az észrevett tűz felé.

Mintegy tíz percznyi haladás után oly közel ért hozzá, hogy kivehető jól, miszerint a világosság ablakból tör elő, s a mint még közelebb jutott, az ut mellett balra fekvő épületekről és farakhelyekről ugyszinte a jó távolban csillagokként fénylő lámpákról azt a következtetést vonta, hogy ott lehet a feldunasoron, valahol a Margit sziget közelében.

— No Máté, most haza! — vigasztalá magát — a séta, e hűvös téli estén kissé igen is mulatságos lesz! De mindegy, Evelinét, a kedves Evelinét egy csöppet sem kárhóztatom; ő titokban akarja tartani holletét, és erre valóban igen jó módokat használ.

Ezután gondolatok között gyorsan folytatta utját hazafelé . . . Eljött a jövő napi öt óra is. Máté megint megjelent a Hermina kápolnánál, s minden ugy történt mint tegnap.

Tegnap remény, félelem, kétség harcoltak szívében, ma már a legörömteltebb szerelemmel lépte át a ház küszöbét, melyen átlépve azt hitte, Evelinét tárt karokkal fogja találni, ölelésére szaladva.

Csalódott.

Eveline szomorúan ült a pamlagon, s hidegen fogadá.

— Az Istenért, édes Eveline — kérde Schafner meglepetve — mi okozza e hidegséget?

— És Lengei úr még kérheti ezt? — mondá a bájos özvegy s különösen hangsúlyozá a Lengei nevet.

Máté úr észrevette és zavarba is jött néhány pillanatra.

— Valóban uram, — mondá Eveline komolyan — nem hittem volna önről, hogy azon nőt, a kit ily veszedelmes körülmények korlátoznak, ily módon tudjon megcsalni. Ez nem volt lovagias tett!

Schafner úr a legbünbánóbb arczczal fordult a szép panaszkodó felé.

— De az Istenért, Eveline, mit tettem, a mi által ily neheztelést vontam magamra.

— Mit tett, Schafner úr? s még kérdezheti?

Lengei-Schafner Mátéval a világ egyet fordult.

— Ehm — parancsol nagysád? kérde leirhatlan zavarban — nagysád monda?

— Azt mondám — viszonzá Eveline szigorúan — hogy kérdezheti Schafner Máté úr, mit tett Lengei Jenő?

Kinzó szünet állott be. Máté úr megint gondolkozott.

— Oh Eveline, szabadjon ismét ez édes néven szólítanom — rebegé azután és megragadá a szép nő kezét — Eveline, édes Eveline. Vétkeztem ellened bevallom, igen nagyon vétkeztem ellened, nevem eltagadásával. De lásd, igen fontos okom volt e cselre.

— Ezt hallani szeretném.

— Lásd édes Eveline, én olyan bohó voltam, hogy azt szerettem volna egyszer megtudni, találkozik-e valaki, a ki engemet enmagamért tudna becsülni s szeretni. A világot oly önzőnek tapasztalám, hogy még azon csekély kitüntetés is, a miben eddig a társaságokban részesültem, megboldogult apám által szerzett vagyonomnak tulajdonítám. Attól féltem, hogy én magam talán szenvedhetlen vagyok, s csupán vagyonomért türetem. Nevem dicsekvés nél-

kül legyen mondva, — imitt-amott ismeretes. — Hidd el, — bár zavaromban és aggodalmamban nem tudom magamat tökéletesen kifejezni, hidd el kedves Eveline ez volt egyedüli okom, ez, csupán ez!

A bájos özvegy sokáig önmagával küzdve tekintett a szürke szemü ifjura.

— A szerelem minden vádnál erősebb — mondá végre — én hiszek neked Máté!

Schafner boldog volt. Ennyi szivjóság, mint e nőben van! Legmerészebb ábrándjában sem mert volna ily szerelmet, ily feláldozó szerelmet képzelni! Oh bájos, édes angyal!

— Hanem kedves Eveline, — kérde azután — szabadna megtudnom, hogyan jutottál te az én nevem ismeretéhez? Ez oly talány előttem, melyet bármikép törjem rajt fejemet, megfejteni nem tudok.

— Sőt talán még több rejtély is van e viszonyban. Igen de szólhatok-e én világosan, nyíltan, azzal, a ki nevét, nevét is eltagadja előttem!

— Oly nagy vétket követtem el hát, hogy soha sem szabad megtudnom ki vagy te valóban?

— A szerelem még itt is győz! — mondá a szép özvegy néhány pillanányi gondolkodás mulva.

E szavak után Eveline hangosan felkaczagott, piczi kezecskéivel örömteljesen tapsolt, s sebesen futott asztalkájához.

Máté ur bámulva nézett utána. Eveline irt.

— Kérdezted ki vagyok, miért titkolózom, hogyan tudtam meg nevedet? — kérde mosolyogva, midőn az írást bevégezte — mond édes, valóban akarod tudni?

— Valóban, igen, valóban! Ez szivem lelkem egyetlen fő vágya!

— S hidd meg, hogy én fogadni mernék bármibe, hogy te azon egyetlen módot, mely által titkom megtudásához hozzá juthatsz, nem fogod felhasználni merni.

Schafner ur felkaczagott:

— Áll a fogadás bármibe! — mondá élénken — és ha gyalog kellene Párisba mennem, még azt is megtenném, még arra is ráállanék!

— Tehát fogadunk?

— Fogadunk!

— Mit tészesz föl te?
 — A mit parancsolsz.
 — A mit parancsolok? — Kérdé Eveline kissé gondolkozva — a mit parancsolok? Tehát én azt kívánom, hogy ime gyönyörű brilliant mellgombok árát, vesztéséged esetében a szegényeknek ajándékozd.

— Igen szívesen!
 — Én viszont e gyémánttal diszitett gyűrűt teszem föl. Elfogadod?

— De édes Eveline! Hiszen, hiszen így bizonyos vesztéséged.

— Elfogadod?

— Elfogadom.

— Tehát hallgass meg. Kívánatom az én kívánatom is, a mit te óhajtsz azt óhajtom én is. Előtted, édes, titkolóznom nem lehet. Rögtön felvilágosítlak mindenről ha — —

— Ha?

— Ha nevedet odajegyzed az alá a mit én most irtam.

— A fogadást elvesztéd, Eveline, gyűrűd szent zálogom, a melyet el nem ragad tőlem senki, míg élek! — kiáltá fel a szürke szemű ifju nagy lelkesüléssel.

— Igen, de nem szabad előbb átolvasnod a mit irtam!

— Még úgy is aláírom, bármi legyen!

— Ez páratlan könnyelműség! — mondá a nő komolyan — mit tudod te, nem vagy-onod felét követelem-e, és ha aláírtad, nem fogod-e elveszteni?

— És ha mindennemű követelnéd is! Nem, Eveline, te nem csalhatsz meg!

— Gonosz, ördög! — viszonzá a bájos asszony tettett szemrehányással — nesze, itt a gyűrű, de jaj neked, ha lesz egy pillanat, midőn nem fogom ujjadon láthatni!

— Még a sirba is magammal viszem! — rebege Schafner úr örömittasan, s százszor összecsókolá a gömbölyded kis kacsót, mely ujjára huzta az értékes gyűrűt.

Azután az íróasztalkához lépett, hogy a kívánt aláírást megtegye.

Eveline két tiszta papírlapot borított az íromány fölé, hogy Schafner ne láthassa írott szavait.

Máté könnyelműen, minden gondolkodás nélkül vette kezébe a tollat s odaírta a mutatott helyre nevét, azt az oly sokszor elátkozott Schafner Máté nevet.

Az írás után Eveline leülést parancsolt. Máté szót fogadott s leült a pamlagra. Eveline olvasá a levelet.

— Alól írott hitelesen bizonyítom, és szavamra fogadom, hogyha a rögtön elmondandó titokból valaha csak egyetlen hangot is elmondok, s Eveline ezt megtudja és bebizonyítani képes, kérhet tőlem bármit, még életemet is, — s én átadni tartozom. Szavamra fogadom.

Schafner úr elkaczagta magát.

Pedig ha valamit észre vesz, aligha kaczag oly jóízűen!

Eveline ugyanis arra szólítá fel, hogy eme sorok alá írja nevét. Ő oda is írta az eléje tartott papírra, hanem ki tudja hogyan, és ki tudja miért, a Schafner Máté név nem volt ott e sorok alatt!

Hová lehetett az aláírás?

Több perczig tartó kacaj követte a kötelezvényyszerű irat felolvasását.

— Te eloget tettél ígéretednek, én is eleget teszek az enyémmnek. Ha szíves lész meghallgatni, im ez élettörténetem.

Schafner úr ábrándosan merült el a szép nő vizsgálásában; az elkezdte beszélni:

— Magyarország felvidékén élt mintegy tizenöt év előtt egy dúsgazdag család, a kik azonban legnagyobb kincsük gyanánt egyetlen gyermeküket tekinték. Hogy e lányka, — mert az volt a gyermek — mindenben részesüljön, a mit rangja megkíván, — szülei — szent Isten, mi volt ez? — kiáltá fel Eveline e szavak után rémülve — minő zaj üt meg füleimet?

Azzal felugrott ülőhelyéről, s hallgatózott.

Máté szíve sebesebben dobogott. Bresanur hatalmas alakja fenyegetőleg tünt fel neki képzeletében.

Rövid idő múlva az ajtón háromszoros kopogás hangzék.

Eveline odasietett.

— Nos — Juliette?

— A kapu előtt egy kocsis hajtattott el, válaszolt egy női hang, s belőle Bresanur hajolt ki, a bérkocsistól kérdezve, nem hagyták-e még el a 12-ik számot.

— Az Istenért!

— A bérkocsis nemmel felelt s odább hajtott.

Eveline sietve rohant vissza az igen is gondolkodóba esett Mátéhoz.

— Az Isten szent irgalmára kérlek, kedves édes, távozzál rögtön, s holnap annál édesebb lesz a viszontlátás. Csak most, csak most távozzál rögtön.

Ilyen kérelemre lehetlen nem hallgatni!

Alig telt három perc, Máté ur ismét a kocsiban volt, épen úgy mint tegnap, s a kocsi ma is oly robogva hajtott mint tegnap.

Máté úr megint nem fogyott ki a gondolkozásból

Milyen csodálatos az az asszonyi szív!

Mennyi áldozatra képes a szerelem! . . .

. . . És eljött a harmadik esti öt, félhat és hat óra, és Máté úr megint hűségesen várt a Hermina-kápolnánál.

Hanem most az egyszer elmúlt hét óra is, és a kocsi még sem jött!

Elmúlt nyolczadfél, és sem kocsi, sem álarczos kísérő.

— A manóba! — gondolá az ifju kalandor — mi lehet ennek oka!

Elmúlt nyolcz, és semmi nesz!

Türelmét a hideg téli szél elfogyasztá. Két óra hosszat várni, több a soknál.

— Mi lehet oka, mi lehet oka?!

Ismét és megint csak gondolkozott — de megint nem tudott kiokoskodni semmit. A legnyugtalanabbul tért haza.

Soha sem érzett még ily kínzó bizonytalanságot, soha sem emlékezett kellemetlenebb estre és éjre mint a mai.

— Mi lehetett oka a kocsi elmaradásának?!

Az ezután következő napon megint várt, ismét hiába; a rákövetkezőn épen úgy.

Állapota, bizonytalansága borzasztó kezdett lenni.

Még egyszer meg fogja próbálni, s ha akkor sem?

Akkor — akkor — újra megpróbálja!

Épen ötöd napja volt már, hogy Evelinél másodszor és utoljára volt, s már, ismét a Hermina-kápolnához készült, midőn, szolgálja Dreschler Abrahámot jelenté be nála —

Ezen név viselőjét még atyja által is-

meré, az üzérkedő zsidóval annak nem egyszerű volt kereskedelmi ügye. Az idős Schafner úr halála óta azonban Ábrahám soha sem jelent meg a Schafner háznál.

Mit kereshet most?

— Bocsásd be — parancsolá a szolgának, a ki kiment, s nem sokára csakhamar belépett a zsidó.

Az ily fajta üzérek igen alázatosak szoktak lenni. Ábrahám a legalázatosabb volt.

Beszélt sokat multról, jelenről, a megboldogult Schafner úr jóságáról, elmondta, hogy annak halála óta ő már hány mindenféle üzletbe kezdett, s hogy most arany ékszereket ad és vesz, de mindez mit érdeklé most a mi hősünket?

Még ez nem érdeklé, az igaz, hanem annyival inkább az, a mi következik.

— S valóban igen szerencsés vagyok, — folytatá a zsidó — hogy épen most kezdém meg ez új üzletet. Lám ha ékszerárussá nem leszek, nagyságod bizonyára fel sem keresi többé a szegény Abrahámot.

Schafner úr bámulva tekintett a szólóra. Ő és fölkeresni e zsidót? Hogyan értheti ez ezt?

— Most is épen olyan szívesen szolgáltam nagyságodnak, mint hajdanában szeretve tisztelt ura atyjának. Oh az volt ám az ember! No de nem messze esik az alma a fájától.

— Köszönöm e bókot, Ábrahám, — mondá Máté ur, midőn végre kissé kijött a türelmeiből — hanem szabadna tudnom, minek köszönhetem ezt a szerencsét?

— Szerencsét! — Ah Gott! — Szerencsét, de nekem! Lám, lám, nagyságodnak mily igen illik ez az új gyémántos gyűrű ujjára. Majdnem jobban csillog, mint annak a szemei a ki kiválasztotta.

— Hát ismeri azt? — kiáltá fel az ifju, s csak ekkor üté magát homlokon, mintegy azt akarván kifejezni — Bódult, ezt nem lett volna szabad cselekedned!

— Ha ismerem-e? — kérdé a zsidó és mosolygott — már, a mint veszszük. Kétszer láttam életembe, azóta soha.

(Vége következik.)

SZARVAS ÉS DÁMVAD.

A regényesnek kedvelői számára helyet vélünk cselekedni, midőn a „V. és Versenylap“ utóbbi számaiból a „Szarvas és dámvad“ czimü közlésből apróbb kivonatot közlünk, a mint következik.

Nyugati szarvasaink minden reggel megfürödnek kissé mélyebb vízben, melynek ágát úgy készítik el, hogy eltávolítják a köveket, kiegyenlítik az alap egyenetlen részeit s egy mélyedést készítenek maguknak, melyben kényök-kedvök szerint elheverésznek. A vador (Raubschutz) itt lepi meg őket gyakran. Nem csak hogy a szarvas nem mutatkozik nagyon mohónak a növények iránt, hanem pusztán azért rombol, hogy a rombolás gyönyörét élvezze, mert sokkal többet elront semmint megemészt. Némelykor befut egy zabföldet, lefekszik benne, fetreng a jószág közt s aztán tovább fut ugyanezen rombolást ismételni. Leland a snowdoni hegyekről beszélve, azt mondja, hogy ott alig látni rozstot, „mert ha volna, — ugymond — a szarvasok elpusztítanák.“ De ha a rozstot és zabot elpusztítja, az árpát és tönkölyt megkiméli, kétségkívül tüskés kalásza miatt.

Daczára azon szelidségnek, melyet neki tulajdonítanak, a szarvas néha épen nem félénk és igen veszélyes dolog nem tetszését, sőt még gyanúját is felébreszteni. 1808-ban Berkeley gróf kis fiával sétálván, egy szarvas hirtelen megrohanta, feltaszította és lábaival gázolá őt; de szerecsére volt annyi lélekjelenléte, hogy megragadta ellenfelének fejét. E kényes helyzetben kiáltott fiának, hogy ne ijedjen meg, hanem vegye elő kését zsebéből s szúrja le vele a szarvast, vagy mi még jobb, vágja el vele tarkát. A gyermek, ki méltó volt a Fitz Harding névre, atyja zsebébe nyult, s követni akará parancsát; bátorsága meghaladta erejét; nem bírta az állat gégejét felmetszeni, de annyi dőfést adott a szarvasnak, hogy ez a vérvesztés által elgyengülve, azon pillanatban hagyta oda a csatatért, midőn a gróf ereje már kimerülni kezdett.

Ilyen bátorsága van a szarvasnak a támadásban, lássuk most mikép védi magát.

Tudjuk, hogy a tigris, mint minden

állat a macskafajból, meglepetés által ragadja meg martalékát. Összegörnyed, mozgatja farkát, mintegy előkészítve magát az iszonyú ugrásra s rémitő orditással rettentí meg áldozatát, azon pillanatban, midőn ez már a halál zsákmánya.

Cumberland herczeg egyszer egy szarvast akart megöletni egy tigris vagy inkább párducz által. A szinkör tizenöt lábnyi magas erős vászonnal volt bekerítve. A szarvast először bocsáták be, utána a párduczot bekötött szemekkel, mint Ázsiában rendszeren tenni szokták a vadászpárduczokkal, melyeknek szemeik be vannak kötve azon pillanatig, mignem a vadra bocsátják. Mihelyt párduczunk látta a világosságot és érzé, hogy tökéletesen szabadon van, azonnal észrevette a szarvast, felborzalta szörét és összehúzta magát, mint egy macska, mely madárra vagy egérre les, s a kedvező alkalmat várja, hogy martalékára rohanhasson. De a szarvas is, látván ellenfelét közeledni, óvatos volt s mint eszélyes tábornok, ki veszedelmes ellent lát maga előtt, úgy intézte a dolgot, hogy soha se lehessen oldal-támadást intézni ellene. Bármely oldalra fordult is a párducz, mindig előtte voltak a hosszú, erős és hegyes agancsok, melyek kijátszák gyilkos kísérleteit. Ezen eszélyes küzdés, mely a sikert nagyon sokáig kétségessé tette, végre unalmassá lön. A cullo-deni győző nem azon ember volt, ki ily kevéssel megelégedjék. Megparancsolá, hogy ingereljék a párduczot, mely dühös lett s a helyett, hogy a szarvast támadta volna meg, egy ugrással keresztül röpi a vásznon, az elrémült tömeg közé. Azonban semmi szerencsétlenség se történt, hála a rőt vad őrcinek, kik hirtelen elfogták s bezárták a vadállatot.

Hogy a szarvas a kutyák elől szalad, azt könnyen ki lehet magyarázni azon reménységéből, hogy talán megmenekül a haláltól; hogy a kutyák oly kitartással üldözik a szarvast, azt teljes joggal a mohóság-nak lehet tulajdonítani. Ennek egy nevezetes példáját tapasztalták a mult század végén. Thanet gróf egy szarvast vett üzőbe, mely a whinfieldi parkból (Westmoreland gróf-

ság) szökött ki. A nemes állat, sokáig zaklatva, messze maga után hagyta az üldöző ebeket, kivéve két kedvencz kutyát. Kifárasztva visszament a parkba, melyből elszökött, átment a falon s e természetfeletti erőlködések közt kimult. Egyik kutya utána ment s a szarvas holt testén mult ki; a másik nem messze tőle, élettelenül rogyott össze. Senki se tudja mily messze haladt a vadászat, de a három futót látták Read Kirksnél, Annan mellett Skóthonban, egyenes irányban mintegy harminczhat mérföldnyire a kiindulási ponttól s azt hiszik, hogy ezen örült futásban nem kevesebbet mint 70 - 80 angol mérföldet futottak be. — A szarvas agancsait, a legnagyobbakat, melyeket valaha ezen országban láttak, a park egyik óriási fájára szegezték fel, melyet azóta agancsfának neveznek.

A tisztelendő Hay atya igen nevezetes vadászatot beszél el, melyben magas termetű s a szélnél gyorsabb agarak szerepeltek.

Bruce Robert, a pentlandi hegyeken vadászva, gyakran üzött egy szarvastehenet, mely mindig tévutra vezette a kutyákat. Egyszer megkérdezte nemeseitől, hogy vannak-e valamelyiknek közülök ebei, melyek képesek lennének az állatot legyőzni. Az akkori udvaroncok épen olyanok voltak, mint a jelenkoriak s egyik se merte mondani, hogy jobb kutyái vannak mint a királynak, midőn sir Saint-Clair de Roslin Vilmos habozás nélkül kiáltá, miszerint fejében fogad, hogy kedvencz kutyái Help és Hold halálra üzik a sutát, mielőtt Marchburnbe érne. A király a Pentland Moor erdőt tette fel cserébe sir William életeért.

Minden kutyát porázra fűztek, kivéve néhányat, melyeknek a vadat kelle felhajtaniok; sir William pedig elhelyezkedett, hogy a falkákat nyomra bocsássa s ájtatosan imádkozott Krisztushoz, a szent szüzhöz és szent Katali hoz. Az elbocsátott kutyák, sir William által tüzelve, ki egy pompás paripán lovagolt, üldözték a sutát, mely csakhamar a vízbe menekült s elérte a folyam közepét. A vadász már csaknem kétségbeesett e kényes pillanatban, midőn Hold megállni kényszeríté a sutát a folyamban s Help odaérkezve megtámadta hátulról s ura oldala mellett megölte.

A király odafutott, megölelte Saint-

Clairt s Kirkton, Logan-Houset, Earncraiget sat. neki ajándékozta. Azóta Kings hill-nek (király dombja) hivatik azon hely, honnét Bruce Robert e nevezetes eseményt nézte, azon helynek pedig hol az áldozat elesett Knight- s field (lovag mezeje) lett a neve. Sir Saint Clair Vilmos pedig hálaul szent Katalin közbenjárásáért „a reménységes sz. Katalin“ kápolnát építette, melynek maig is létező sirkertjében van sir William fegyveres szobra, lábainál egy agárral. A kalauz soha se mulasztja el, tetzése szerinti bővítésekkel elmondani a két kutya történetét. Többek közt azt is elbeszéli, hogy a lovagot a félelem (?) rögtön költővé tette, minthogy e négy verset rögtönzé :

Help, Hold, derék ebek.
Sikerrel üzettek;
Máskép Roslin feje
Még ma gördülne le.

Bár rémitő fegyverrel s oly bátorsággal bir, melynek következtében ha meg van szorulva, megtámadja a lovakat és kutyákat, lovasokat és gyalogosokat is, még is igen jól tudja a szarvas, hogy legjobb életmentő eszközei: a hátulsó részében rejlő csodás erő és bámulatos gyorsasága. Csupán a nagy építész alkothatott csontokból, izmokból, idegekből, hajlékony porcogókból és ruganyos körnökből ily összhangzó egész, mely gyorsabbá teszi őt számos madárnál s képesíti alkalmilag oly akadályok és távolságok legyőzésére, melyeket lehetleneknek tartanánk, ha nem bizonyítaná számos példa a tényt. Gessner egy szarvast említ, mely Frankfurt mellett erősen szorítatva, hatvan lábnyi tért ugrott át, e közben egy terhes szekeret is keresztül ugorva. A New-Forestben volt s talán még van is egy hely, melyet szarvas ugrásnak neveznek. A megsebzett szarvas összeszedte minden erejét, s mielőtt kimult volna tiz ölnél hosszabb tért ugrott át. E rendkívüli esemény tanui megörökíték emlékét s ezen óriási ugrás mindkét végére emlékkövet állítottak.

Valószínű, hogy a szarvas nem csupán lábainak gyorsaságára bizza magát, mikor meg akar menekülni ellenségei elől. A régi vadászok hosszú idő óta észrevették, hogy rendszeren szél ellen fut, hogy meghallhassa

a kutyák hangját, ha azok látkörén kívül vannak.

Egy példát a szarvasok szívósságáról.

1686 szeptemberben Frigyes Vilmos brandenburgi választó fejedelem nevével vadászott nyitott kocsiban, fél mérföldnyire Küstrintől az Oder mellett. Egy pompás szarvas vágatván el mellettök, a választó fejedelemnő egy golyót küldött utána mintegy 100 lépésnyiről. A golyó talált; az állat sok vért vesztve és látszólag igen meggyengülve lassan eltávozott s egy árokba menekült, hol Consard urnak, a választó fejedelem fővadászának kutyája találta meg. A szarvas lábán volt; Consard a fejedelem parancsára még egy golyót lőtt fejének hátulsó részébe; aztán minthogy még mindig nem esett el, egy harmadikat is bal füle alá. Ezen utolsó lövésre összerogyott s mozdulatlanul feküdt.

A fejedelem oda kocsizott, a szarvast kihúzták az árokból s megvizsgálták első sebét; a vizsgálatból kitűnt, hogy a fejedelemnő golyója a bal válsont felső részén ment be s jobb irányban a gyomor üregeig hatott.

Három negyedórai várakozás után az elszállító eszközök megérkeztek. A szarvast hasra fekteték, fejét a szekérre tették s már épen testét is felakarták tenni, midőn hirtelen egy ugrással talpon termett s a jelenlevők leirhatlan bámulatára végig vágatott a sikon, csodás gyorsassággal.

A kopófalka által megtámadtatván még egy golyót kapott ugyan hátába, de azért csak tovább futott, mintegy varázs élet által fenntartva. Végre azonban elnyomatott s a kutyák fogai alatt múlt ki.

A fejedelem orvosai, Willick és March felbonczolták az állatot s úgy találták, hogy a fejedelemnő golyója megsérté a szív elő-részét s a hátulsó részt átlukasztá. A seby oly nagy volt, hogy egy ujat keresztül lehetett rajta dugni s a körüllevő részek husos izmai a szó szoros értelmében el voltak vagdalva. Alig lehet felfogni, hogy e lövés nem ölte meg őt egyszerre.

A szarvas nagyon bámúl, midőn hívják vagy fűtyülnek előtte. Plinius azt állítja, hogy midőn a vadász közeledik feléje, csodálkozva nézi iját és nyilait. A zene iránti rokonszenvesem kerülte ki a latin termé-

szettudós figyelmét: Mulcentur fistula pastoralis et cantu; és nagyon is igaz, hogy a pásztor furulyáját újabb időkben gyakran felhasználták, hogy a túlhiszékeny állatot vesztére elősalogassák. Playson egy nevezetes példát említ azon hatásról, melyet a hangok reá gyakorolnak. Beszéli, hogy Royston közelében utazva körülbelül husz szarvasból álló csapattal talákozott, mely egy duda és egy hegedű hangjai után ment. Mikor a zene szólt, előre mentek, mikor hallgatott, megálltak s így vezették el az egész falkát Yorkshireből Hamtoncourtba.

E rendkívüli fogékonyságból lehet megmagyarázni nagy féltékenységeket, mely néha kegyetlen boszúra ingerli e nemes állatokat. Egy kegyencz szarvastehén csak halálát várhatja királyi urától, hűtlenségének bünhödéseül. A szarvas szeretné az embert, ha ez nem üldözné, sőt vannak tekintélyek, kik azt állítják, hogy láttak szarvast, mely az elnyomatáshoz közel a vadász könyörületéhez folyamodott a kutyák dühé ellen. A nyájasság mind a himet mind a sutát könnyen megszelidíti, annyira, hogy koci elé lehet őket fogni, vagy mint házi állatokat használni, példa erre azon Chester grófné, ki szarvastehén tejéből készült sajttal vendégelte meg Balduin érseket, midőn ez 1188-ban Galliában utazott.*)

Senki se tudja mi történik az évenként lehulló agancsokkal, melyeknek az orvosok, gyógyszerészek, esztergályosok s egyéb iparosok csak aránylag igen csekély részét fogyasztják el. A közvélemény azt tartja, hogy maguk a szarvasok elássák azokat a földbe. De minő célból? mi inkább szeretjük hinni, hogy ezen agancsok, soká ki levén téve a légen, nagyon odvasakká és könnyükké lesznek s hogy maguk a szarvasok nagy részét megemésztik, étkeiknek élességét és savanyát enyhítendők.

A szarvasok állítólagos hosszúélete nyilván nem egyéb, mint ezen állatokról időről időre regélt csodás történeteken alapuló tévhit. E történetek szerint több szarvas különféle feliratú nyaklánczokat viselt. Ilyen volt

*) Magyar történelmi hagyomány szerint Bakács Tamás esztergomi érsek és bibornok, ki a pápai tiara élnyeresében az akkor választott pápának versenytársa volt, bemenetelét Rómába hat szelid szarvason tartá. Eszterházy herczegnek is volt szarvas fogata. Szerk.

Diomedesé, melylyel Agathokles, szicíliai király találkozott; ilyen volt az, melyet VI. Károly talált a senlisi erdőben. E szarvasnak nyaklánczán a következő szók voltak vésvé: Hoc me Caesar donavit. A csodálatosnak barátjai persze, hogy szerették volna, ha oly szarvast és nyaklánczot láthatnak, mely Julius Caesar idejéből származik; de felvilágosodottabb és skeptikus természetbuvárok akadályt gördítettek e százados számítások elé azon kérdéssel, hogy valjon nem lehetséges-e, hogy a nyaklánczot valamelyik német császár adta. De bármikép volt is, annyi bizonyos, hogy Károly egy szarvast választott jelvényül, mely nyakán arany koronát viselt s czimerének három lilimához még két szarvast csatolt.

Beszéljünk még valamit a fehér szar-

vasról. E faj nagyon változik mind természetben, mind súlyban, azon helyek szerint, melyeken tenyészik. Hallottunk beszélni egy czombról, mely 23 kilogrammot *) nyomott; valóságos törpe a Penant által említett mellett, mely megnyúzva s belső részeitől megtisztítva száz ötvenhét kilogramnyi súlylyal lirt. A németországi szarvas rendszerint sokkal nagyobb az angol országánál. Hondius írja, hogy egy szarvas, melyet augusztus 22-én 1560-ban Bajorországban lőttek, három száz tizenhárom kilogrammot nyomott; ellenben a korzikai szarvas sokkal kisebb; az izlandi szarvasok talán szüntén kisebbek voltak, de agancsaik igen magasak és erőseknek mondattak.

*) Egy kilogramm 1 font, 26 lat és 33 szemer.

A LEGSZEBB ERÉNY.

Miért gyűltök mindig többen? —

Ne bántsatok setét árnyak;

Távozzatok messze tőlem,

Öt része van a világnak.

Kezemben van a biblia,

— Oly gazdagok levelei —

Mindenikre az van írva:

— Legszebb erény hön szeretni!

Hagyjatok hát; hadd tanuljak

Ily gyönyörű kijelentést;

Mely megmarad mindig ujnak,

S mely előtt meghajlik a térd. —

Imádsággá olvadtak át

Lelkem minden érzelmei...

Nem halljátok bűvös hangját:

-- Legszebb erény hön szeretni!

Ebből áll a nap sugára,

Midőn hozza a szép tavaszt,

S vele lombot minden fára

Ebből éltet, ebből fakaszt. —

Ezt susogja fű, fa, mező,

Fülemile ezt énekli,

S titkon ettől zúg az erdő:

— Legszebb erény hön szeretni!

Magányomnak rémárnyai

Hagyjatok hát, vezeklenem;

Kiszzenvedni s elhervadni

Fájdalomban, szerelemben. —

Elég hosszan gyötörtetek:

Kergetvén azt, a mi semmi...

Hagyjatok; hadd könnyörögjek:

— Legszebb erény hön szeretni!

Ah, érzem, hogy kínja éget,

S méltatlanul szenved szívem;

Midőn azért tép az élet,

Mert szeretek forrón, híven. —

... Koszorú van homlokomon,

Mely a martyrt megtiszteli —

És én buzgón imádkozom:

— Legszebb erény hön szeretni!

HIR ÉS DIVATKÖZLÖNY.

EREDETI DIVATTUDÓSÍTÁS.

Brüssel, augusztus 17-én 1859.

Kedves barátném! Az őszi szövetek foglalják el mindinkább az első helyet az üveg-dékben, s ezek közt igen csinos grenadine de laine-eket lehet látni, melyek egyszers-mint tartósak, olcsók és könnyűek. A legtöbb közülük az ugynevezett grisaille-hez tartozik, azaz szürke; de vannak aztán színesek s többnyire eleven színű kockákkal, szürke vagy világos barna alapszínben, melyek nagyon tetszenek.

E ruháknak ára 30 és 40 frank közt változik, mindamellett, hogy a mostani köntösök igen nagy rófszámot igényelnek.

Ez nem drága, az igaz; de ha megmondjuk, hogy itt most 45 frankon már elég csinos selyemruhát kaphatunk, ha t. i. nem vagyunk igen nagyok, akkor még is ez utóbbinak adjuk az elsőbbséget.

A selyem mindig választékosabb minden más szövetnél, télen nyáron lehet viselni, s utolsó darabig hasznát venni, ha csak bélésnek is.

És, a mi itt legalább nagy előny, nem esik bele a moly. Nincs alkalmatlanabb állat e kis legyeckénél, mely itt roppant számban létezik minden háznál, úgy hogy még a használatban lévő butor is ki van téve rongálásainak. Ez egyik oka annak, hogy sok selyem és kevés szőrruhát viselnek.

A selyemkelmék közt ismét nagyon csinosakat láttam. Fekete alapszínben különböző színű kis virágok; fehér és szürke csíkos alapon rózsabimbók, vagy ibolyák; fehér selyem, szürke, rézsut fekvő kockákkal, s minden kockában egy himzett penséval. Violaszín moire antique, itt-ott nagy, himzett virágcsokrokkal; gyöngyszín moire antique, egyes himzett rózsákkal; angol moire antique, fehér és lilaszín csíkokkal,

ezek a legszebbek, melyek az utolsó hét alatt magukra vonták figyelmemet.

A zouave nevű kis otthonkák inkább divatoznak mint valaha; s ezek alatt most alsó-chemisette helyett nemét az ingnek viselik, hasonlót a férfinaghoz, mely a szoknya és a zouave közt széles hólyagot képez. Ezen ingek vagy jaconnas-ból, vagy mousse-line-ből készülnek, s felül kis gallérral, s bő mochettes-ujjakkal vannak ellátva.

Mult vasárnap nagy hangverseny volt, az állatkertben (Jardin zoologique) kivilágítással összekötve, s a kissé borongós idő daczára több hatezer embernél gyűlt ott össze. A zene gyönyörű volt, főleg az egyveleg az új operából, a „ploermeli búcsu“-ból, kardallal összekötve.

A sokaság daczára síri csend létezett, mihelyt e gyönyörű zenedarab első hangjai hallatszottak; és e sajátságos de mesteri zene, a roppant és néma hallgatóság, s a szép, chinai lámpák és gázmécsesek által eszközölt kivilágítás, valóban meglepő és megható egészet képeztek.

De kár, hogy a szép Pest az efféle élvezetekben még oly szegény! Pedig minő könnyen lehetne mindezt kieszközölni, egy kis erős akarattal és kitartással.

Itt is, a legtöbb efféle dolog részvények utján hajtatik végre; pedig nálunk aránylag több a gazdag ember mind itt s kevesebb a fukar.

De ha nálunk ilyesmi szönyegre jö, mindenki azt mondja, hogy nincs pénze; ha ellenben szép ruhákról, — gazdag ékszerekről, s a férfiaknál lovakról, kutyákról és sok olykor igen haszontalan dologról van a szó, melyek tizszer többbe kerülnek egy részvény-nél, a pénz mindig előkerül. S így történik

aztán, hogy oly sokban hátramaradnak, mi a külföldön már a mindennapi dolgokhoz tartozik.

Ne vedd rossz neven e kitérést; de olykor fáj a szívem, ha meggondolom hol vagyunk Pesten mindenben, mi főleg nyáron kellemetessé tesz egy szép és nagy várost, és hol lehetnénk, ha másként cselekednénk. — Pedig Pest és Buda a legszebb városok egyike a világon, s a külföldieket leigézi.

És most visszatérek az említett hangversenyhez, és a sok szép öltözetekhez, melyeket ott láttam.

Különösen föltűnt mások közt egy rizszalma kalap, fekete szalaggal, melyen kalászok voltak himezve, s fekete ibolyákkal ékítve. A belső fodrozatban azonban pipacsvirág képezte az ékítést.

Nagyon szép volt egy mousseline-ruha, lilaszín és fehér csíkokkal, melynek alján egy igen széles volant három kicsinytel körül szegélyezve létezett. A mantille hasonló mousseline-ből készült, és szinte nagy volants-al volt ellátva.

Világos barna koczkás grenadine ruha is föltűnt nekem, öt volants-al, s mindegyik volants fölött barna selyemfodrozattal; ugy szintén egy ruha fehér angol barège-ből, világos zöld keskeny csíkokkal. E ruhán husz keskeny volants létezett, sötétebb zöld selyemmel beszegve, s a mantille, hasonló szövethől, tizily volants-ból állt.

Fehér tülle kalap, gyöngyvirággal és zöld füvel ékítve, nagyon jól vette ki magát e ruha mellett. — Most Isten veled kedvesem. Hived : JÓSIKA JÚLIA.

M Ű T E R E M.

Magyarázata a mai számunkhoz mellékelt mintarajznak, — Schäffer Annától.

1. sz. Fél-főkötő látogatási öltözkéhez. Kék szalag-fonadék, fekete csipkészet.
2. sz. Maria. Francia himzés.
3. sz. Csík-minta, ingekhez, főkötőkhez.
4. sz. Zsebkendőszöglet.
5. sz. Magyar jelbetük. Francia himzés.
6. sz. Zsebkendő. Festontúzásban.
7. sz. Ida.
8. sz. N. L. jelbetük.
9. sz. Kézélő. A kis pontok kivételével angol himzésben dolgozandó.

10. sz. Csipke-betét, tüll-anglais-ra, cordonnirozva.
11. sz. Gallérminta a 9. számhoz.
12. sz. Csík-minta, francia s angol himzésben.
13. 14. 15. 16. sz. Jelbetük. Francia himzés.
17. sz. Csipke-betét, tüll-anglaisra.
18. sz. Betét alsó-ruhákhoz. A levelek francia, a virágok francia himzésben dolgozandók.
19. sz. J. L. Megosztva, s középen kitöltve himzendő.
20. sz. Betét. Francia himzés.

K Ö N Y V I S M E R T E T Ő.

** Bolond Miska naptára 1860-ra. Számos eredeti fametszettel. Harmadik évfolyam. — Egészen véve azon jókedvű elméncszéggel van írva, mely szerző iratait a közönség előtt már régebbi időkben oly kedvessé tette. Minthogy azonban egész terjedelmében női olvasmány nem lehet, kikapkodunk belőle egykét helyet, melyek e lapok közönségét is mulattathatják. A „Mindennapos krónikából“ : „A nemzeti színház igazgatósága bizonyos akadályoknak, melyek egy pályamű adását akadályozzák, köszönetet szavaz.“ — „A

lovak megdrágultak, mióta bizonyos urakkal, kik a drámai jutalmat elnyerték, csak lóhátról lehet beszélni.“ — „Bizonyos patrióta hazai czélokra egy rakás tavalyi reskontót ajándékozott.“ — „Egy férjet, kinek otthonn ninesen s z a v a, Hold-ding ur a nemzeti színházhoz praeskribál — tenoristának.“ — „A medve kijő barlangjából a méheket kapacitálni, hogy nem szereti a mézet.“ — „Valaki hatalmasan elunja magát s egy százaranos vigjátékot ír.“ — „A cseh és morva atyafiak közt a krumplibetegség üt ki.“ — „Egy sze-

gény ember meghal azon előérzettel, hogy a tulvilágon is éhen fog meghalni.“ — „Izében igen sok mézet vásárolnak — madzagokra.“ — „Az x-i egyetemen a mathesis tanításával felhagytak, mert a mai világban már semmirese lehet számítani.“

— „Nápolyban a közmegelegedést szuronyokkal őrzik.“ — „Egy utazó Bécsben sok szép és jót talál, t. i. szép leányokat, és jó tormáshust.“ — Egy híres tudós meghagyta örököseinek, hogy őt halála után le ne — züllich-ezzék.“ — „Nagy Németországon valahára megegyeztek a pékek, hogy kisebb zsemlyéket fognak sütni.“ —

„Egy bÉna kárörvendve tapasztalja, hogy a mai világban sokan még rosszabbul járnak, mint ő.“ — „Sok ájtatos bucsujárót látni kocsin menni. — „A chili kormány 14 új tyúkszemet talál fel, melyek nem látnak, de nyomnak.“ — „Petőfi fölkelt sírjából, s csak miután megtudta, hogy Toldi ur nem fog fölötte parentációt tartani, feküdt ismét le teljes nyugalommal.“ — „Egy dúsgazdag haldoklik. Örökösei hangosan sírnak.“ — „Másnap jobban lesz, s örökösei titkosan sírnak.“ — „Árokszálláson a kocsmáros és fia, tizenötezer magyar ember közt a túlnyomó német elemet képezi.“

E G Y V E L E G.

** A londoni életből. (Vége.) — Az udvarajtót az öreg nő minden kiabálása daczára nyitva hagytuk hátunk mögött. Ez egyéb indokon kívül azért is történt, mert különben egy lépést se tehetünk volna előre, annyira sötét és össze-vissza építve volt az udvar. Balra a harmadik ajtónál megálltunk. Sötét és csend volt mögöttem. Nem hallottunk egyebet szívünk dobogásánál. Később erős lélegzés hallatszott az ajtón át. Kopogtunk — semmi felelet; harmadszori erősebb kopogásunkra valami zörgés formát hallottunk, azután csoszogást, azután meg egy tompa esést, mintha egy széket, vagy asztalt döntöttek volna fel. Egy alak tántorgott ki az ajtón, mely lallázó hangon kérdezett bennünket, hogy kik vagyunk. — „Itt lakik miss Annie Pedgraft?“ kérdeztük. Mintha a villám csapott volna le az ember előtt, midőn e nevet hallá. „Menyköbe, miért keresik önök Pedgraft Anniet, az ördög vigye őt el — vagy talán önök egyike a — a —?“ Ezzel egy lépést tett előre, mely kényszerített bennünket, hogy mi legalább is tizet tegyünk hátra felé. Hanem az ittas alak utánunk jött: „Önök egyike talán . . .“ még el se mondta a mit akart, a földre bukott. Az ajtónál már tíz öreg asszony s husz gyerek gyűlt össze a látványra, s mi iparkodtunk kijutni a házból; s csak miután a Drurylane-ban másféle embereket láttunk magunk előtt, lélegzettünk szabadon. Épen egy omnibusz jött, melyen a chop-house-ba vitetük magunkat, mert éhesek voltunk. A barátságos ház csillogón ki volt világítva, s kellemesen átmelegítve; a konyhából üdítő beafstak-illat szállt a szívre. Ezen helyiségben minden ember két deszkafal közé zárt külön asztalhoz ül. Ugyanazon egy szobában husz más vendéggel van együtt az ember, s csupán a léget, világosságot és pinczért bírja közösen a többivel, s egyáltalán semmit se lát egymásból. „Meg van még a levél önnél?“ kérdé barátom. Kivettem s átadám. A londoni postajegy volt

rajta, s a megelőző napról szólt. — „Azt hiszem, nem követünk el indiskrecziót, ha elolvassuk, talán felvilágosítást nyerhetünk az elébbi különös jelenetre“, mondtam, s szétbontám a levelet, mely szabályos férfias vonásokkal volt teleírva. A papiros már gyürődött volt, s itt-ott egy-egy köny nyomát mutatta. Hanem nem a levél írója sirhatta azokat, mert a betűk tisztán álltak. Olvastuk: „Annie! Kedvesem! — Meg kell nyugodnod sorsodban. Mit segíthetek én rajta? Én nem változtathatom azt meg. Hogy atyád egyre üt, mióta megmondtad neki, mit vársz — nagyon fájlalom, s igazán nehezemre esik. Ki akar dobni házából — ach, az csak olyan megszokott szólásmód. Egy atya nem veti ki a leányát házából. — Szükség esetén hídd segítségedre a rendőrséget. Szép lenne ha az ember csak ily könnyen az utcára hányhatná gyermekeit — nem, kedves Annie, az nem fog megtörténni. Nem mehetsz többé azon boltba, hol eddig dolgoztál? miért nem mehetsz? Menj te csak a boltba, nem fogják mondani, hogy maradj el. Pénzt többé nem küldhetek. Épen annyit szerezhetek, a mennyire szükségem van, s tanácsot kell tartanom minden penny fölött. Hogy megigértem volna, hogy magamhoz veszek, igaz lehet, jólehet én már semmit se tudok róla. De ha akarnám se tehetném azt most. Holnap főnököm üzletdolgaiban Amerikába utazom, s egy könnyen nem is jövök vissza. Holnap estére ülök hajóra a Blackfriars-hidnál. Ha visszajövök, ismét látni foglak.“ — — „Pfui, nyomorult“ kiáltánk, az asztalra vetve a levelet. — „Egy kacsa . . . beafstak, gentlemanek!“ — kiáltá a pinczér, élénk téve a tálakat. De sem én sem barátom nem voltunk képesek enni. Megittunk egy pohár claret-et, s távoztunk. Harmadnap reggelizve kandallóm előtt ültem. Kezemben a „Times“ új száma, azt betüzém: „Az amerikai elnökválasztás“ . . . „Big Ben, a westminsteri új harang“ . . . „A Moniteur rohamai az angol

sajtó ellen“ . . . „Palmerston lord Manchesterben“ . . . „Rendőrség . . . hó, mi ez? Dobogó szívvél olvasám : „Themse. Vasárnap reggel a Blackfriars-hid közelében egy ifju leány hulláját vetették partra a hullámok. Fekete thibet-ruhája volt, fején fekete selyemkalap fátyollal. Néhány órát már a vízben kellett töltenie, midőn megtaláltatott. Rend-

őri utánjárásra sikerült kitudni, hogy a szerencsétlen leány neve Miss Annie Pedgraff, 7. Queenstreet. Seven Dials. Öngyilkosságának oka nem tudatik.“ A hirlap kiesett kezemből. Nem tudom, meddig ültem e helyzetben. Hanem arra emlékezem, hogy azon napon nem kerestem fel dolgozóasztalomat a British muzeumban.

T Á R C Z A.

PESTI HIREK.

** Ö cs. kir. Apostoli Felségének magas születésnapja f. hó 18-án a fővárosban szokott tisztelgésekkel megünnepeltetett.

** Másnap sz. István első m. király ünnepét tartottuk meg, mely alkalommal az ünnepi szertartások vezényletét várt de közbejött körülmények által eljövételében gátolt bibornok-primás ő emja helyett megbizott helyettnöke végezte.

** Uj évtől kezdve a lánczhidon más kezelési rendszert hoznak be, melynek értelmében a járókelőknek nem kellend többé a jegyeket a hid egyik végéről a másikra hordozni.

** A színháznál a „Windsori vig nők“ és „Ploermeli bucsu“ czimű uj dalművekre készülnek. Helyesen jegyzik meg, hogy az operának őszön és télen át úgy is teljes számú közönsége van s e szerint a rideg nyári szak alatt kellene ily rendkívüli vonzerőkkel előállni, s így majd ekkor se maradna jövedelem nélkül a pénztár.

** Az ifju Zajzoni „Kordalai“ jó keletre találván, közelebb már második kiadásban jelentek meg.

** Jókai, Abonyi Lajos, Balázs Sándor, Beöthy László, Vadnai Károly, és Vas Gereben beszélyeiből egy gyűjtemény fog megjelenni német nyelven. Fordítójuk Bródi Zsigmond. A kiadást egy boroszlói könyvvarus vállalta el. Bródi Zsigmond már több fordított beszély által bizonyítá be e téreni ügyességét.

** Eddig mulattunk a császárfürdői bálokban jókedvből, most mulassunk jóakaratból, mire igen szép alkalom leend a budai nőegyletnek e hó 29-én a szegények javára rendezendő császárfürdői tánczvigalmában.

** A testgyakorló intézetnek nem kellend többé majd a vácz- majd a pacsirta-utczába vándorolnia, mert 23-ika óta állandó s diszesen berendezett szállása van a lovarda telkén. Ajánljuk e nagyfontosságú intézetet a t. szülék figyelmébe, kik bizonynyal nagyobb hálára kötelezik le gyermekeiket, ha ide járattják őket inkább, mint az ének vagy zongoraleczkékre.

** Mint értesülünk, ilyen czimű könyv

jelent meg : „Emlény. Óvári Lipót eredeti s külföldi beszélyei.“ Melyik eredeti, melyik külföldi, ha pedig külföldi, milyen földi, nincs megjegyezve. Fájdalom, hogy nincs nálunk egy elismert s méltóságcs tekintélyben álló irodalmi forum, mely pusztá lételevélis visszarezzenthetné a vakmerőket ily nyegleségek elkövetésétől, melyeket közszégyen nélkül nem is szabadna irodalmunkban büntetlenül megtűrni. Az irói becsület érdekében tiltakozunk a főnebbi könyv szerzőjének irói jogosultsága ellen, s megjegyezzük, mit a t. közönség ugyanis tud, miszerint valamint egykor büszke s féltékeny volt e nemzet kardja becsületére, s az ellene vétkezőket szigoruan büntette, nincs mit csodálkozni, ha az apák unokáiban szintoly sértődés kél a tollal elkövetett nyegleség láttán. Az iró szerény ludtollal szerzi meg érdemeit, nem pávatollakkal.

** Mizsei Mari k. a. befejezván szép jövőt ígérő fellépéseit a nemzeti szinpadon, ismét Olaszországba megy, hogy teljes kiképeztetése után tehetségét végkép a dalművészetnek szentelje.

** Az állami vaspályatársaság a juniusban 25 százalékkal fölemelt vitelbért sept. 1-től fogva 15 százalékkal leszallítja. Marad még tehát 10 százaléknyi fölemelés.

** Eszmelánczolatnál fogva megemlitjük, miszerint a vendéglősök és kávéosok is hallgathatnának a közönség részéről gyakran hallható azon óhajtásra, hogy a háboru ürügye alatt felszöktetett egynémely étel- s italárt már most alábbszállithatnák.

** Egy pártolárameltó vállalatot ajánlunk közönségünk figyelmébe. Ez P. Szathmáry Károly irónknak „Történeti alakok“ czimű munkája, melynek előfizetési ára (1 uj ft.) september 15-ig Kibling Pál, nagybányai kiadóhoz küldendő. Szerző elismert nevén kívül ajánlja e munkát azon körülmény is, miszerint a tiszta jövedelem fele a marmaros-szigethi ref. gymnasiumnak van szánva.

** Igaza van azon laptársunknak, mely a nyárhó, télelő stb kifejezéseket nem helyesli, mert valódi rebuszfejtő kedélyállapotra van szükségünk, mig kisütjük, hogy azok juliust, deczembert stb jelentenek.

** Itt-ott Egressy, Réthy, s Szigeti vissza-

szerződéséről kezdtek már beszélni, azonban magukat jól értesülteknek állító egyének szerint erre egyáltalán nem lehet kilátásunk. Az akadályok nem a három művész részéről vannak támasztva.

** A műegylet új képtárlatában 75 festmény van. A mult havi londoni tárlatban 1382 volt.

** Szigligeti jeles drámaköltőnkől az ősz folytán két új színmű kerül előadásra. Egyiknek címe „Álmos“ történeti színmű. A czimszerepet Egressinek kellene adni benne, de az ő távollétében természetesen ez nem lehet. Majd megint Tóth Józsefekre kell szorulnunk, s ha ezt gyakrabban tesszük, kétszeresen szenved drámánk ügye, mert egyrészt egy szakmát más irányba hivatva levő művész által iparkodunk betölteni, s így ennek tehetségén erőszakot teszünk, másrészt pedig elvonjuk őt valódi hivatásteréről. Pedig ha Egressink nem lesz, bizonyos szerepek érdekében mégis Tóth Józsefhez kell folyamodnunk. Szóval mindennap látunk egy-egy okot felmerülni, mely Egressi visszaszerződésére szavaz, s mely kétségtelenül bizonyítja, hogy az ő visszajövele — mindennapi szükség. Szigligeti másik színműve vigjáték. Címe „Az adósok börtöne“.

** A nőnevelés terén ismert Sztankó-Csaplicky Lilla egy szózatban elősorolván a nőnevelők hiányait, azokat úgy véli megszüntethetőknak, ha egy közérővel felállítandó s hatalmas alappal ellátandó országos magyar nőnevelde alapítatik, melyben a növendékeket a szükséges tanulmányi s műkészítési ismeretekre a lehető legolcsóbb fizetésért lehessen tanítani. — Bizony előállhatna a híres magyar gavalléria, s bebizonyíthatná, mennyire előzékeny figyelemmel tud ő lenni a — nőnem iránt. Építsen hamarjában egy tündérpalotát. Az igaz, a lovarda sok pénzbe került!

** Egy akadémiai tag hir szerint az „Egy királyné“ és „Telivér“ darabokról felolvasást fog tartani.

** A magyar, német és francia nyelvekben alapos oktatást nyerni óhajtóknak egy ügyes nyelvtanítót ajánlhatunk. Lakása : vácsi-utca, 4 sz. 2. em. 1. ajtó.

** Egy könyvtáros, kirakatán hirdeti, hogy nála minden magyar lapra lehet előfizetni, nevezetesen — s itt elszámolja azon lapokat, melyek 3—4 esztendő előtt képezték a magyar lapirodalmat. Tudnia kellene a t. könyvtáros urnak, hogy a „Budapesti viszhang“ „Déliab“ már régóta nem léteznek, s most legalább is kétannyi lapunk van, mint a mennyit ő elszámol.

** Két kis francia vigjáték van kitűzve a színházi játékrendben előadásra. Mindegyikben derék Szerdahelyinknek van egy-egy brillans szerepe, melyekben diadalteljes nagyváradi vendégszereplése alatt fel is lépett, s valamint minden estén úgy ez alkalommal is zajos tetszésre ragadta a szokott nagy számmal jelen volt közönséget, mely jutalomjátéka alkalmával, különböző kitün-

tetésekkel iparkodott még inkább fokozni az ifjú művész iránti — s a rendes napokon sem mindennapi — elismerését. Szerdahelyinek azonban, Nagyváradról hozott koszorui mellett bizonyosan legkedvesebb emléke lesz azon szerény ajándék, melylyel ottani vándor pályatársai, egy a Felix-fürdőben általuk tiszteletére rendezett lakomán megtisztelték. A tapsoló közönség koszoruja, ajándéka, az elismerés, legfőleg tisztelet jele a művészre nézve, de a mit a vándorszínész, ez a szegény jó nép ad a pályatársnak, az — olyan valami, mitől az megatva keblét az édes örömtől elszorulni érzi, szólni akar de nem tud, és — a komikus sír!

** A pesti jótékony nőegylet f. évi aug 14. oct. 8-ig terjedő nyolcz hétre 2193 ft. 22 krt. utalványozott szegényeinek. Az egylet szegényintézetében 14 beteg gyógyittatik díjtalanul, kötőintézetben pedig 18 — egyéb munkára képtelen egyén talál foglalkozást és keresetet.

V I D É K.

** Gr. Bethlen Sándor a Retyezáton zergevadászatot rendez, mely september 2-án veendi kezdetét. A szép multságban résztveendő vadászok a megelőző napon Malomvizen gyűlnek össze.

** A Nagyváradon tetszéssel működő Molnár-féle szintársulat a télre Miskolczra költözik át.

** A parádi fürdőből írják : Fürdőszakunk lassankint végéhez közelget, bár a forró augusztusi naphév még a Mátra hűvös árnyaiban is érezteti tulságosan jótékony melegét s naponkint egy-egy vendéget szakaszt ki a fürdői vendégkoszoruból csupán a betegeknek engedvén át a fürdői csendes magányt. A sokféle gátló körülmény daczára Parád népes volt. Jól rendezett Anna-bálgjai szépen sikerültek.

** Szeged városa sajátjául akarja megszerezni a színházépületet, hogy azt a leendő igazgatóknak díjtalanul bocsáthassa rendelkezése alá; az épület mostani tulajdonosaival az árban már megegyezett, s azok ugyanazon önzetlen hazafiságot tanusították ez alkunál, mint a mikor az épületet felállították.

** Váczi tudósitanak, hogy ez idén fürdés közben tetemes áldozatot ragadtak el a Duna hullámai. E hó 14-kén is négy ember halt bele, köztük egy 17 éves reményteljes ifju, ki alig pár nap előtt öröklött 30,000 ftot.

** Szegeden a nőegylet által rendezett jótékony tánczestélyen három szép hölgy egyszerű kartonruhában jelent meg — s legtöbb udvarlójuk volt.

** A Lendvaypár Kassán igen szives fogadtatásban és kitüntetésekben részesült. Előadásai mindig telt ház előtt történtek, s jutalomjátékuk alkalmával a színház fényesen kivilágított.

** Győrött egy nyolcz éves kis leányt fogtak be, ki az új városban szolgált, és két ízben rajtakapatott, hogy gazdája házáat fel akarta gyújtani. A gyermek nagy megbánást mutatott e szándéka felett, s azt mondá, különös oka volt, mely őt a megkísérelt gyújtogatásra inditá.

** Szegeden az ismét divatba hozott párta kezdi a nőkalapokat háttérbe szorítani.

** Az Aradi Hiradó panaszkodik, hogy Aradon „Szent István első apostoli királyunk országos emlékűnnepét — sajnosan esett tapasztalunk — nem e nagy naphoz méltó fénynyel s kegyelettel ünnepelték meg.“

V E G Y E S H I R E K.

** Közel az angol partokhoz három óráig tartó véres viadal ment végbe két nagy czethal közt. A szörnyek fejükkal rohantak egymásra, s miután egymás veresésében kifáradtak, néhány percze szétváltak; azután ismét új erővel s oly sebességgel, mint két futó mozdony rohantak új küzdelemre, s oly hevesen üték össze roppant fejüket, hogy egy pillanatra elkábultak; de megint folytatták a harcot, s 20—30 lábnyira kiágaskodtak egymás ellen a tengerből, mely több ölnyire körülöttük csupa vér volt. Három óra múlva az egyik mozdulatlan maradt. A győztes távozott.

** Augusztus elejéig az ischl-i fürdőnek 1876, a hall-inak 871 látogatója volt.

** A chinai nőnek valóságos rabszolganői helyzete van férje irányában, s csak az lehet vizsgálá sa, hogy neki is vannak rabszolganői, tudnillik férje törvénytelen nejei. A chinai nők végképen ki vannak zárva a férfitársaságokból, még a férj apjának se szabad látnia menyét az esküvő után, s ha véletlenül találkoznék is vele a ház körül, el kell fordulnia. Csak esztendőnkint egyszer — új év napján — van megengedve a nőnek, hogy vastagon elfátyolozva hordszékre ülhet s a rokonok látogatására mehet. Az ifju bizonyos összege veszi meg menyasszonyát ennek apjától, s a lakodalomig pusztán leírások után ismeri őt. A menyasszonyt a lakodalom napján ünnepélyes menettel, csukott hordszékre, a vőlegény lakására kísérik, ki ökröktől vont szekéren eléje megy, s a menyasszony rokonaitól megkapván a hordszék kulcsát, azt kinyitja. Most látja meg először leendő nejét, s ha nem tetszik neki visszaküldi, hanem a márelőre kifizetett vételért természetesen elveszti. Ha pedig a vőlegény szépnek találja menyasszonyát lármázó, zeneszó mellett lakásába kíséri. Itt elimádkozzák a Tien-imádságot, s a menyasszony leendő lakosztályába tűnik. E percztől el van zárva az összes férfi világtól. A csüggesztő semmittevés megtanítja aztán a csibukozásra, s ezzel van elfoglalva egész nap. Ha a férj válni akar, e szándékát minden nagyobb ne-

hézség nélkül végrehajthatja. Az elválásra az is elegendő ok, ha nejét óhajtsa fölött beszédesnek találja. Ha a nő hűtlen, férje mint rabszolganót eladhatja. A nő sohasem öröklí férje vagyónát, ez azonban mindig megszokott róla emlékezni végrendeletében.

** Robinson hires műlovar, az amszterdami czirkuszban nyakáttörte.

** Scribe legujabb vigjátéka, mely a théâtre français-ban színrekerül „Cameleon“ czimet visel. A termékeny szerző e darabbal beakarja fejezni vigjátékírói pályáját, melyből eddigelé mintegy 350 színművet tud felmutatni.

** Egy németországi városból írják: „A mi fenyítőházunkban csak öt egyén van, t. i. a felügyelő, ennek neje, két leánya, s a család szolgálója!“

** Az a kötél tánczos, ki multkor a Niagara fölött kifeszített kötélen átsétált, ismét megtette e sétát, azon különbséggel, hogy ezuttal egy talyigát is tolt maga előtt.

** A párisi St.-Mártin — boulevardon egy férfit agyonlőttek. A golyó minden zaj nélkül — s így kétségkívül szélpuskából jött. A gyilkost nem bírták eddigelé felfedezni.

** Amerikában egy különös fiatalember mutogatja magát, ki nem ismer semminemű fájdalmat. Utóbbi előadásán egy marok gombostűt gombjaikig labikrájába tüzdözött, kézcscuklóját árral szurta keresztül, lábait faczipőre szegezte, s így felalásétált s ujjait csontig bemetélte, utoljára arcán egy kést szúrt keresztül, hogy annak vége a száján jött ki. Daczára, hogy az új transylvániai orvosi egyetemnek a mutatóványon jelen volt tagjai is bizonyítják az elmondottak igazságát, bátrak vagyunk kételkedni benne.

** Amerika egynémely vidékén gyakran megtörténik, hogy a felbőszült nép kiveszi a törvény kezéből az elfogott bűnösöket, s minden törvénytartás nélkül maga — s azonnal végrehajtja rajta a büntetést. A „St.-Louis demokrat“ czimű lap egy hasonló esetről tudósít, melynek három néger volt az áldozata, kik közül az egyik urát gyilkolta meg, s a másik kettő szintén gyilkosság miatt volt elfogva. Midőn a sheriff börtönbe akarta vinni a négert, ki urát megölte, roppant néptömeg zúdult rá, s kivette kezéből a négert; azután a már említett két más négert is eléhurcolva, mindhármát a városon kívül levő szabad térre vitte. Azt, melyik urát gyilkolta meg, karóhoz kötötték s körüle máglyát rakva, ezt meggyújtották. Most elkezdődött a rettenetes látvány. A néger kétségbe volt esve, de nem érzett iránta könyörületet senki. A lángok már fellobogni kezdtek hozzá, hiába akarta kiszabadítani magát a szerencsétlen, s midőn a tűz már testébe kapott, a legiszonyabb kétségbeeséssel kiabált kegyelemért, halálért, vizért. Megragadta lánczait, de azok tűzmelegek voltak s elégették kezeit. Ezt ismételte számtalanszor, s vérfagyaló sikóltása folyton hangzott, hanem

hiába. Pár pillanat mulva szénne vált tömeg volt. Sokan a nézők közül, kik előre mégsem gondolták ily irtóztatónak a látványt, megborzadva siettek el onnét... De ez egy kegyetlenség nem volt még elég a mai napra. Még a másik két négert is felakasztották — talán joggal, de törvény és rendellenesen. Mindkettő töredelem és bünbánat nélkül halt meg. Az egyik csak annyit jegyzett meg, hogy reményli, mielőtt felakasztják, megengedik neki nézni, miképen égetik el a másik ficzkót.

** Párisban új vendéglő nyílt meg „Spanyol és Magyarországhoz“ czimezve. Fekszik a Taitbout-utcában 4-ik és 6-ik sz. a. (Boulevard des Italiens).

** Az óriás Great Eastern teljesen felszerelve sept. 3-án teendi első próbautját, s ugyanazon hó folytában a londoni kikötőből az Egyesült-államokba utazik.

** Hamburgban egy katonatiszt egy este erősen kimelegedve nyitott ablakoknál teküdt le, s másnap reggelre megvakult.

** Brüsszelben 17-én este a megérkezett első vonat nyomában a második is hamarjában ott teremvén, az elsőből három waggont széttört s bennük 50—60 egyént többé kevésbé megsebesített. Három utas mint mondják meg is halt. A szerencsétlenséget a második vonat ittás vezetőjének vigyázatlansága okozta.

* ** Dawison Bogumil német színészt a Hesen-Darmstadti nagyherczeg arany érdempénzzel diszította fel.

** Párisban jelenleg azon vasuti kocsit bámulják, melyben Napoleon hg oda megérkezett. Teremből s külcsarnokból áll. Az előbbi pamlagokkal van butorozva, melyek ágyakká alakíthatók. Tizen könnyen elférnek benne. A külcsarnok ernyőzettel bir, s szintén tizen férnek el benne; a teremmel üvegajtó köti össze.

** Lipsében „Anthologie universelle“ czimű könyv jelent meg, mely egy-két költemény által minden europai irodalom lyráját — a magyarét is — képviseli.

** Párisból írják: Jeromos herczeg betegsége halálos fordulatot vett, több orvos tanácskozik fölötte, kik a betegség kimenetelét augusztus végére teszik.

** Pár hét előtt minden újságlapot bejárta azon hír, miszerint egy varsói állatsereglet hyenája megszőkött, s utjában mindenfelé pusztít. Ide vonatkozólag írják. Már több nap óta valami rendkívüli vadállat nyomait vették észre a malwa-i erdőkben, a nélkül hogy magát az állatot csak egyszer is látták volna. E hó 5-én egy juhász a malwa-i erdőszélben legelteté nyáját, midőn a ragadozó vad, a hyena, a nyáj között terem, s abból mintegy 40 darabot nagyhamar szétmarchanzol. A legény ijedve menekült egy fára, azonban — eszébe jutott, hogy anyja ép ez időtájban szokott kiérkezni az ebéddel. Elkezdett kiáltozni, hogy anyját visszatartsa a közeledéstől, de ez nem hal-

lotta, vagy nem értette meg szavait -- jött, a hyena meglátta, s egy pillanat alatt széttépte. Ugyan-e sorsa lett az anyja segítségére siető juhászlegénynek is. Ismét Wolazuraska felé vette utját az állat, hol miután egy nőt csecsemőjével együtt megölt — kilencz férfi által egy kertbe szorítottatott. Most véres küzdelem támadt, a hyena mély sebeket kapott, de két embert földreterítve, kiugrott a sövényen. Az országuton egy lengyel földmivest támadott meg, ki azonban oly szerencsésen találta megütni fejszéjével, hogy mindjárt összerogyott. Beszélik, hogy az elmondottakon kívül még több ember is esett el a hyena által.

** A Tiflisben megjelent „Kawkas“ czimű orosz lap jelentést hoz azon iszonyu földrengésről, mely junius 11-én Shemahóban, a Kawkazuson tuli hasonnevű kormánykerület fővárosában dühöngött. Délután négy órakor történt az első lökés, s másfél percz alatt a város, pompás palotáival s kertjeivel együtt romokban hevert. A házak nagy része vagy összeomlott vagy tetemesen megsérült, a fák a földből kifordulva, gyökereikkel az ég felé álltak. Az emberek a vész első pillanatában megrémülve kifutottak házaikból az utcákra, mindenkinek volt siratni valója, ki rokont vagy barátot nem vesztett, sirathatta elpusztult vagyonát. Senki se merte az éjt földél alatt tölteni — annál is inkább, mert az első lökés után félóra mulva még hatalmasabb rázkodás következett, s az éj folytában többször megújuló gyöngye lökéseket lehetett észrevenni. Másnap reggel hétórákor ujjalag erős rázkodás történt, mely a még épen maradt épületeket legnagyobb részben összedöntötte. Az új görög székesegyház is, daczára erős falának, középen kettérepedt. — Az emberáldozatok és vagyonsági károsodás nagyságáról eddig nincs tudósítás. Annyit irnak, hogy az első két percz alatt több mint száz ember lelte halálát a romok alatt.

** St. Gallenben (Schweiz) egy új pár épen a lakodalmi vacsoránál ült a rokonokkal és vendégekkel, midőn az ablak alatt puskaelövés dördült el. A lövésre a vőlegény az asztalra dőlt, anyja pedig a földre esett. Az előbbi halálos, ez életveszélyes sebet kapott. Szokás ott a lakodalmi vacsora alatt lődözni. A vőlegény egyik barátja vaktöltés helyet tévedésből golyóra töltötte fegyverét. A puska kétszer csütörtököt mondott, s midőn harmadszor a kivilágított ablakra célzott elsült, s a két áldozatot találta. Az ifju nem viselheté el ezen szándéktalanul okozott szerencsétlenséget, s másnap egy folyó partján holtan találták meg.

** A hátsó-pomeranai vaspályán egy hordó rhumért 8 garast kell fizetni, az üres hordó visszaküldéskor a hordót meg kell tölteni vízzel.

** A brombergi indóház előtt egy törvényszéki tanácsos tizenhét éves leánya a megérkező vonat mozdonya elé vetette magát, de nem találta meg az óhajtott halált, mert a kerek

csak lábait vagdalták el. A vonatot csak akkor birták megállítani, miután már három kocsit keresztül ment a szerencsétlen leányon. Mikor felémelték, teljesen eszméletén volt, s nagyon sajnálta, hogy szándéka nem sikerült. Hogy öngyilkosságát — mire szerencsétlen családi viszonyok kényszerítették — végrehajthassa, harmadfél mérföldet gyalogolt zápor közt a vaspályához.

S Z I N H Á Z I S Z E M L E.

** Aug. 17. „Régi pénzek“. Vigjáték. Lendvainé s Szerdahelyi hosszás vendégszereplésükből visszaérkezvén, ma léptek fel először. Utóbbinak Vig Ferije valamint Tóth József Kardos uramja nagy tetszésben részesült.

** Aug. 18. „Troubadour“. Előadás előtt Őcs. kir. Apostoli Felsége születésnapja alkalmából a színház személyzete a nézőtér teljes kivilágítása mellett a néphymnuszt éneklé. — Az opera czim-szerepében az egykori Horváth-féle zeneiskola egyik volt növendéke Fektér ur, jelenleg a prágai színház tenoristája mutatta be magát. Szép kellemes hanggal bír, s játéka is eléggé otthonos. A közönség tetszéssel fogadta.

** Aug. 19. „Romeo és Julia“. Szomorujáték Shakespeare-től. Romeo Lendvai, Julia F.-Munkácsi Flóra volt.

** Aug. 20. Normanap.

** Aug. 21. „Tündérlak Magyarországon“. Egyike a repertoire leggyaralóbb darabjainak, s a rendezőség nem igazolhatja színrehozatalát azzal, hogy iszen mindig megtapsolják — a karzatról. Ma is a többek közt olyan hely lett legzajosabban megtapsolva, mit mi valóban nem mernénk itt leírni. A színház megtelt ugyan, de azt Hegedüsné népdalainak, leginkább pedig vásár vasárnapjának köszönheti a pénztár. Tóth Soma s Bajkainé tót tánca érdemlett tapsvihart nyert, s ismételtetett. Felvonás közt Bunkó F. zenetársulata játszott. Játéka nagyon jó volt, de az előadott Frank-féle zenedarab nagyon rossz volt.

** Aug. 22. „Lammermoori Lucia“. Opera 3 felv. Zenéjét írta Donizetti. Fektér urnak Edgar sokkal inkább egyéniségéhez és hangerejéhez illő szerepe, mint a Troubadour, s így ma több tetszésben részesülhetett, mint multkor. Hollósy-L.-né kéthavi szabadsága használata után ma lépett fel először, s megjelenésekor hosszás tapssal fogadtattott, miben az előadás folytán is számtalanszor részeltetett. Bignio teljes birtokában volt ritka szépségű hangjának, s nagy hatással énekelte. Játékában is sok haladást vehettünk észre.

** Aug. 23. „A falusiak“. Vigj. A szinlap Szigeti Imre urat, (a mi bujdosó Szigeti Józsefünk ifjabb testvérét) nevezte meg mint vendéget a ke-

délyes „nagybácsi“ szerepében, s a közönség aggodó kíváncsisággal foglalta el helyét, mily alak lesz majd az öcs ott, hol a báty oly felülmúlhatlan volt, s mily nagy lesz majd bukása, hol ennek oly nagy volt diadala. A függöny fellebbent, a nagybácsi megjelenik — általános meglepetés: mintha csak maga az id. Szigeti lépne ki; beszél — mintha csak bátyja beszélne; játszik — mintha csak bátyja játszanék. Alak, hang, mozdulat, játékok — mind ugyanaz; mindnyájunkat ámulatba ejt ez a csodálatos hasonlatosság, mignem az egész ház egyetemes tapsban tört ki, s az ifju színész mindjárt első jelenése után játékközben háromszor kihíttá, s e percztől kezdve kihíttá, s megtapsolta még minden lépten nyomon Isten tudja hányszor. Hegedüsné fellépésén kívül nem emlékezünk, hogy a vidéki színészet egyetlen tagját is osztatlan tetszéssel fogadta volna a pesti színház. És ne gondolja senki, hogy ifj. Szigeti pusztán utánzója lenne az idősbnek, magától hallottuk, hogy e szerepében őt sohasem is látta, s egészen tehetsége az, mi őt olyanná tette, milyen volt, s úgy játszatta, a hogy játszott. Hősi s intrikus szakmában talán még utánozhat egy teljesen kiművelt színész egy másikat egész a csalódásig de kedélyességben, hangban, kiejtésben nem. Kisértse meg valaki, hogy Szentpéteri hasonmását állítsa elé. Erre születni kell, s ifju Szigetinek a születés adta meg, hogy bátyjának a tehetségben is testvére legyen. Ő ugyanazon egy tehetséget bírja bátyjával, csak hogy nála még nincs az annyira kiművelve, mint annál. Egyébiránt ő az életben is ugyanazon alak mi idősb Szigeti, csak hogy fiatalabb kiadásban. Ha játéka nem volt minden árnyalatban teljesen művészi, azaz nem volt olyan mint bátyjáé, annak még hiányos tanulmánya az oka; fiatal színész még nem bír azon mindenre figyelemmel levő ügyességgel, hogy az árnyéklátokat is kiemelhesse, ő csak a markirozóbb vonásokat iparkodik kitüntetni. Szorgalmas tanulmány által elérheti ifj. Szigeti, hogy ezekben is művészi lehet azaz olyan mint bátyja s nagyon természetes, hogy olyannak kell lennie, ha műveli magát, mert tehetségének természete, s önkénytelen ösztöne fogja őt olyanná tenni. A mai estéből meg vagyunk győződve, hogy a „Kisértet“-beli csizmadiamestert is sikerrel fogja adni. Szeretnők őt azonban olyan szerepben látni, mit id. Szigeti nem játszott, hogy a netaláni kételkedőket is meggyőzze alkotásbeli tehetségéről.

G A L A M B P O S T A.

Miskolcz. B. Z. A 35-ik szám már Miskolczra megy. Az előbbieket a pesti szálláson lesznek.

☛ Az illetőkkel tudatjuk, miszerint e lapok szerkesztőjét távolléte gátolja, hogy a kapott magán levelekre egyelőre nem válaszolhat.

Felelős szerkesztő: **Vajda János.** — Kiadó-tulajdonos: **Heckenast Gusztáv.**

Pest, 1859. Nyomatott Landerer és Heckenastnál. Egyetem-utca 4-ik sz. a.